Οργή και μνησικακία (Αγ. Δημήτριος του Ροστώφ)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 23 Φεβρουαρίου, 2010

Σαφής, αλλά και φοβερή, είναι η προειδοποίησις του Κυρίου: «*Πας ο οργιζόμενος τω αδελφώ αυτού εική, ένοχος έσται τη κρίσει*» (Ματθ. 5. 22). Μην οργίζεσαι εναντίον κανενός ανθρώπου, έστω κι αν πραγματικά έχης απ' αυτόν αδικηθή. «*Οργή γαρ ανδρός δικαιοσύνην Θεού ου κατεργάζεται*» (Ιακ. 1. 20). Γι' αυτό «*ο ήλιος μη επιδυέτω επί τω παροργισμώ υμών... πάσα πικρία και θυμός και οργή και κραυγή και βλασφημία αρθήτω αφ' υμών συν πάση κακία. Γίνεσθε δε εις αλλήλους χρηστοί, εύσπλαχνοι, χαριζόμενοι εαυτοίς καθώς και ο Θεός εν Χριστώ εχαρίσατο υμίν*» (Εφ. 4. 26, 31-32).

Μην οργίζεσαι ποτέ εναντίον κανενός και για καμμιά αιτία, εκτός κι αν κάποιος θελήση να σε χωρίση από τον Θεό και την αγάπη Του. Ποιός όμως έχει τη δύναμι να το κατορθώση αυτό, αν δεν το θέλης εσύ ο ίδιος; «*Τίς ημάς χωρίσει από της αγάπης του Χριστού; ...Ούτε θάνατος ούτε ζωή ούτε άγγελοι ούτε αρχαί ούτε δυνάμεις ούτε ενεστώτα ούτε μέλλοντα ούτε ύψωμα ούτε βάθος ούτε τις κτίσις ετέρα δυνήσεται ημάς χωρίσαι από της αγάπης του Θεού της εν Χριστώ Ιησού τω Κυρίω ημών*» (Ρωμ. 8. 35, 38-39).

«*Παύσαι από οργής και εγκατάλιπε θυμόν, μη παραζήλου ώστε πονηρεύεσθαι· ότι οι πονηρευόμενοι εξολοθρευθήσονται, οι δε υπομένοντες τον Κύριον αυτοί κληρονομήσουσι γην*» (Ψαλμ. 36. 8-9). Γράψε μέσα στην καρδιά σου αυτή τη σαφή εντολή που δίνει ο Θεός με το στόμα του προφήτου, και διώξε μακριά σου το πάθος της οργής. Δεν υπάρχει σ' αυτό τον κόσμο καμμιά εύλογη αιτία για να οργίζεσαι και να θυμώνης, εκτός από τις περιπτώσεις που προσβάλλεται η δόξα του Θεού και περιφρονείται ο νόμος Του. Αλλά και τότε πρέπει να συζεύξης την οργή με τη διάκρισι, για να μη βλάψης την ψυχή σου. «*Οργίζεσθε και μη αμαρτάνετε*» (Εφ. 4. 26), παραγγέλλει με σοφία ο απόστολος.

Ο Κύριός μας δεν ήταν θυμώδης και οργίλος, αλλά πάντοτε πράος και μακρόθυμος με τους αμαρτωλούς. «*Μάθετε απ' εμού ότι πράος ειμι και ταπεινός τη καρδία, και ευρήσετε ανάπαυσιν ταις ψυχαίς υμών*» (Ματθ. 11. 29). Όταν οι μαθητές Του, ωργισμένοι κατά των Σαμαρειτών που δεν Τον δέχθηκαν, είπαν «*Κύριε, θέλεις είπωμεν πυρ καταβήναι από ουρανού και αναλώσαι αυτούς;*», ο Κύριος «*επετίμησεν*

αυτοίς και είπεν· ουκ οίδατε ποίου πνεύματός εστε υμείς» (Λουκ. 9. 54-55). Άλλοτε πάλι, διδάσκοντας, έλεγε: «*Εάν αφήτε τοις ανθρώποις τα παραπτώματα αυτών, αφήσει και υμίν ο πατήρ υμών ο ουράνιος· εάν δε μη αφήτε τοις ανθρώποις τα παραπτώματα αυτών, ουδέ ο πατήρ υμών αφήσει τα παραπτώματα υμών*» (Ματθ. 6. 14-15).

Θα μου πης: Μα ο τάδε με αδίκησε, με προσέβαλε, με συκοφάντησε, μ' έβλαψε χωρίς λόγο...
Αλλά πες μου κι εσύ, ποιός αδικήθηκε περισσότερο από τον ίδιο τον Θεό; Ποιός κακολογήθηκε, ποιός συκοφαντήθηκε, ποιός χλευάσθηκε, ποιός ατιμάσθηκε περισσότερο, αν και αναμάρτητος; Ποιός ραπίσθηκε, ποιός εμπτύσθηκε, ποιός μαστιγώθηκε, ποιός τέλος σταυρώθηκε σαν κακούργος, αν και τελείως αθώος; Κι όμως, με όλα αυτά, Εκείνος δεν ωργίσθηκε και δεν κάκισε τους ανόμους σταυρωτές του. Αλλά και πάνω στον Σταυρό ακόμη προσευχόταν λέγοντας: «*Πάτερ, άφες αυτοίς ου γαρ οίδασι τι ποιούσι*» (Λουκ. 23. 34).

Η πραότητα μαλακώνει και τις πιο πέτρινες καρδιές. Η οργή σκληραίνει και τις πιο μαλακές. Αν έχης εξουσία, μην επιβάλλεσαι ποτέ με την οργή, προκαλώντας στους υφισταμένους σου τον φόβο. Είναι καλύτερο να σ' αγαπούν παρά να σε φοβούνται. Από τον φόβο προέρχονται το ψεύδος και η υποκρισία, από την αγάπη η ειλικρίνεια και η εγκαρδιότητα.

Ο ωργισμένος άνθρωπος είναι τυφλός και τρελλός. Δεν συναισθάνεται τι λέει και τι κάνει. Συχνά, μετά το ξέσπασμά του, μετανοεί πικρά για όσα άτοπα είπε και έκανε. Γιατί η οργή που δεν δαμάζεται συγχύζει τον νου, ταράζει την ψυχή, καταστρέφει τη λογική, φυγαδεύει το Πνεύμα του Θεού και αφήνει τον άνθρωπο έρμαιο στα χέρια του διαβόλου. Όποιος δαμάζει τον θυμό του, εύκολα θα συγκρατήση τον εαυτό του απ' όλα τα κακά.

Αν λοιπόν συμβή ποτέ να οργισθής με κάποιον, μην πης τίποτα. Σιώπησε ή φύγε, και μην επιτρέψης να βγη από μέσα σου η φλόγα της οργής, που θα κατακαύση και σένα κι εκείνους που σε περιβάλλουν. Και όταν η καρδιά σου ειρηνεύση, τότε πες, αν χρειάζεται, δυο λόγια αγάπης για την «οικοδομήν της χρείας». Ένας ειρηνικός και πράος λόγος είναι πιο καρποφόρος και πειστικός από χίλια λόγια οργισμένα, έστω και σωστά.

Τέλος, πάντα να θυμάσαι πως αν ήσουν ταπεινός δεν θα ωργιζόσουν. Η οργή είναι η

πιο εκλεκτή θυγατέρα του εγωισμού. Όπου εμφανισθή η ταπείνωσις εξαφανίζεται σαν καπνός ο θυμός.

Γέννημα της οργής είναι η μνησικακία. Μνησικακία είναι η συντήρησις της οργής, μια διαρκής κακία, σαράκι της ψυχής, ένα καρφί μπηγμένο μόνιμα στην ψυχή, φονευτής της αγάπης, της προσευχής, της μετανοίας και όλων των αρετών. Αν θέλης να νικήσης τη μνησικακία, πολέμησε το πάθος της οργής, που τη γεννά. Αν θέλης όμως να τη φονεύσης, τότε πρέπει πρώτα να παλαίψης για την άποκτησι της αγάπης και της ταπεινώσεως. Μέχρι τότε, χρησιμοποίησε σαν προσωρινό βάλσαμο για την κατασίγασι του πάθους την ανάμνησι των παθημάτων του Κυρίου Ιησού Χριστού. Η ανάμνησις των φρικτών παθών και του σταυρικού Του θανάτου θα μαλακώση την ψυχή σου που μνησικακεί, γιατί θα αισθανθής υπερβολική ντροπή αναλογιζόμενος τη δική Του ανεξικακία.
(Από το βιβλίο "Πνευματικό Αλφάβητο" του Αγίου Δημητρίου Ροστώφ, ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΥ, 1996)

Διαβάστε περισσότερα από τις εκδόσεις της Ιεράς Μονής Παρακλήτου πατώντας εδώ

"*Η Άλλη Όψις θα ήθελε θερμά να ευχαριστήσει τον Καθηγούμενο της Ιεράς Μονής, για την ευλογία δημοσίευσης των αποσπασμάτων*"